

LV

LV

LV

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 2.2.2009
COM(2009) 29 galīgā redakcija
2009/0004 (CNS)

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA

par administratīvo sadarbību nodokļu jomā

(iesniegusi Komisija)

PASKAIDROJUMA RAKSTS

PRIEKŠLIKUMA KONTEKSTS

Priekšlikuma pamatojums un mērķi

Globalizācijas laikmetā strauji pieaug nepieciešamība pēc dalībvalstu savstarpējas palīdzības nodokļu, jo īpaši tiešo nodokļu, jomā. Ievērojami augusi nodokļu maksātāju mobilitāte, pārrobežu darījumu skaits un finanšu instrumentu internacionalizācija, tāpēc dalībvalstīm ir arvien grūtāk pienācīgi novērtēt maksājamās nodokļu summas, ievērojot valsts suverenitāti nodokļu līmeņa noteikšanas ziņā.

Šīs augošās grūtības pareizi novērtēt nodokļu summas ietekmē nodokļu sistēmu darbību un izraisa nodokļu dubultu uzlikšanu, kas pati par sevi veicina krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, kamēr kontroles pilnvaras joprojām noteiktas valsts līmenī.

Tāpēc viena atsevišķa dalībvalsts nevar pārvaldīt tās iekšējo nodokļu sistēmu, jo īpaši saistībā ar tiešajiem nodokļiem, nesaņemot informāciju no citām dalībvalstīm. Lai pārvarētu šīs parādības negatīvo ietekmi, noteikti jāattīsta jauna administratīvā sadarbība starp dalībvalstu nodokļu administrācijām.

Vajadzīgi instrumenti, kas varētu radīt dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, izveidojot vienādus noteikumus, pienākumus un tiesības visām dalībvalstīm. Šajā ziņā nesen tiesās izskatītajās lietās novērots, ka praksē sadarbības mehānismi, iespējams, nedarbojas efektīvi un pietiekami labi, tomēr dalībvalstis nevar attaisnot pamatbrīvību ierobežošanu ar trūkumiem sadarbībā starp to nodokļu iestādēm.

Tāpēc jāizmanto pilnīgi jauna pieeja, izstrādājot pilnīgi jaunu teksta redakciju, kas piešķir dalībvalstīm pilnvaras efektīvi sadarbīties starptautiskā līmenī, lai novērstu arvien augošās globalizācijas negatīvās sekas iekšējā tirgū. Administratīvā sadarbība kā tāda paceļ valsts tiesību aktus augstākā līmenī, taču tos neaizstāj un netuvina.

Vispārīgais konteksts

Spēkā esošā Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīva 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo nodokļu un apdrošināšanas prēmiju nodokļu jomā vairs nav uzskatāma par atbilstošu līdzekli. Tās būtiskie trūkumi aplūkoti 2000. gada maija ziņojumā (Dokuments 8668/00), ko sagatavoja Padomes Augsta līmeņa darba grupa krāpšanas novēršanas jautājumos, un nesenāk – Komisijas 2004. gada (COM(2004) 611 galīgā redakcija) un 2006. gada (COM(2006) 254 galīgā redakcija) paziņojumā. Tie izklāstīti arī dalībvalstu viedoklī, ko izteica apspiešanās procesā pirms šā Padomes direktīvas priekšlikuma sagatavošanas.

Direktīva pat ar tās vēlākajiem grozījumiem tika izstrādāta apstākļos, kas atšķiras no pašreizējām iekšējā tirgus prasībām. 1977. gadā nebija brīvas aprites un integrācija bija ļoti vāja. Šodien dalībvalstīm starptautiskās savstarpējās palīdzības interesēs jāizmanto instrumenti, kas nav direktīva. Šāda situācija rada nenoteiktību un ir pretrunā ar pārredzamības, vienlīdzīgas attieksmes, godīgas konkurences un iekšējā tirgus nevainojamas darbības principiem. Spēkā esošā direktīva praksē vairs nespēj

izpildīt administratīvās sadarbības šodienas prasības.

Pirmā pieeja, kas vērsta uz internacionalizēto ieguldījumu negatīvās fiskālās ietekmes ierobežošanu, izklāstīta Direktīvā 2003/48/EK par tādu ienākumu aplikšanu ar nodokļiem, kas gūti kā procentu maksājumi par uzkrājumiem. Tomēr šī direktīva attiecas tikai uz noteikta veida uzkrājumiem. Taču direktīva par uzkrājumiem parāda arī to, ka, radot vienotus līdzekļus un instrumentus, dalībvalstis var pienācīgi un efektīvi apmainīties ar informāciju.

Pastiprināts instruments administratīvajai sadarbībai nodokļu jomā nodrošinās un saglabās pilnīgu valsts suverenitāti nodokļu veidu un līmeņa ziņā. Tā kā šajā jomā nav pietiekamas saskaņotības, pastiprināta administratīvā sadarbība nodokļu jomā ir vienīgais veids, kā pareizi novērtēt nodokļu summas un tādējādi novērst un apkarot krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Spēcīgāka administratīvās sadarbības forma nodokļu jomā ir svarīga dalībvalstu un ES interesēm, un tās galvenais mērķis ir efektīvāk aizsargāt dalībvalstu finanšu intereses un izvairīties no tirgus kropļojumiem.

Spēkā esošie noteikumi priekšlikuma jomā

No 1979. gada līdz 1992. gadam PVN bija ietverts Direktīvas 77/799/EEK darbības jomā. Arī akcīzes nodokļi no 1992. gada līdz 2004. gadam ietilpa minētās direktīvas darbības jomā. Tomēr, tā kā Padomes Augsta līmeņa darba grupa krāpšanas novēršanas jautājumos 2000. gada maija ziņojuma secinājumos konstatēja šīs direktīvas nespēju īstenot tās mērķus, Komisija iesniedza divus atsevišķus regulu projektus, lai radītu pilnīgi jaunu vidi administratīvajai sadarbībai PVN un akcīzes nodokļu jomā. Šīs regulas pieņēma attiecīgi 2003. gada 7. oktobrī par PVN (Regula (EK) Nr. 1798/2003) un 2004. gada 16. novembrī par akcīzes nodokļiem (Regula (EK) Nr. 2073/2004). Tādējādi PVN un akcīzes nodokļi vairs nebija Direktīvas 77/799/EEK darbības jomā.

Šajā priekšlikumā ievērota līdzīga pieeja. Jaunā pastiprinātā direktīva nodrošina informācijas apmaiņas organizatorisko shēmu, kopīgus kārtības noteikumus, vienotas veidlapas, formātus un kanālus. Tā paredz arī komiteju procedūru, lai veiktu tehniskos pasākumus un apmainītos ar informāciju, kā arī radītu līdzekļus un instrumentus, kas samazinātu efektīvu informācijas apmaiņu kavējošos šķēršļus.

Turklāt Direktīvas 77/799/EEK darbības joma ir tikai tiešie nodokļi un apdrošināšanas prēmijas, bet šis priekšlikums skar visus netiešos nodokļus, kas pagaidām nav aplūkoti kādā Eiropas Kopienas tiesību aktā, t.i., netiešos nodokļus, kas nav PVN un akcīzes nodokļi. Tādējādi šis priekšlikums pirmo reizi izveido noteikumus virknei nodokļu, kas nebija aplūkoti līdzšinējā Kopienas tiesiskajā regulējumā.

Atbilstība pārējiem ES politikas virzieniem un mērķiem

Neattiecas.

APSPRIEŠANĀS AR IEINTERESĒTAJĀM PERSONĀM UN IETEKMES NOVĒRTĒJUMS

Apspriešanās ar ieinteresētajām personām

Apspriešanās metodes, galvenās mērķnozares un vispārīgs respondentu raksturojums

Apspriešanās notika darba grupās un veicot aptauju par ierosinājumiem pašreizējās situācijas uzlabošanai.

Atbilžu kopsavilkums un tas, kā tās ņemtas vērā

Pamatā dalībvalstis uzskata, ka spēkā esošā direktīva jānostiprina visā tās kopumā. Tika uzsvērts, ka direktīva tās pašreizējā formā nevar izveidot vienotu pienākuma līmeni, kas kalpotu paredzētajiem mērķiem. Precīzi viedokļi izteikti arī par jaunā instrumenta saturu.

Komisija ir ņēmusi vērā dalībvalstu viedokļus un to rezultātā sagatavojusi šo Padomes direktīvas priekšlikumu.

Ekspertu atzinumu pieprasīšana un izmantošana

Neatkarīgu ekspertu atzinums nebija vajadzīgs.

Ietekmes novērtējums

Šā priekšlikuma ietekmes novērtējums nav veikts.

Otra aplūkotā iespēja bija veikt spēkā esošās direktīvas grozījumus. Tomēr iepriekš izklāstīto iemeslu dēļ to neuzskatīja par atbilstošu.

PRIEKŠLIKUMA JURIDISKIE ASPEKTI

Ierosināto pasākumu kopsavilkums

Komisija ierosina Padomei pieņemt jaunu direktīvu par administratīvo sadarbību nodokļu jomā.

Mērķis ir radīt augstas kvalitātes juridisko instrumentu administratīvās sadarbības stiprināšanai nodokļu jomā, lai nodrošinātu iekšējā tirgus nevainojamu darbību, novēršot nelabvēlīgas nodokļu prakses negatīvo ietekmi.

Šādai pieejai būs jānodrošina, lai šī sadarbība tiktu pieskaņota spēkā esošajiem noteikumiem administratīvajā sadarbībā PVN un akcīzes nodokļu jomā.

Juridiskais pamats

EK līguma 93. un 94. pants.

Subsidiaritātes princips

Subsidiaritātes princips ir spēkā, ciktāl priekšlikums nav Kopienas ekskluzīvā kompetencē.

Dalībvalstis nevar pietiekami izpildīt priekšlikuma mērķus šādu iemeslu dēļ.

Valstu nodokļu iestāžu kompetence parasti ir spēkā tikai to teritorijā. Kā apstiprina

daudzi Komisijas dokumenti, nodokļu krāpšanas apkarošanai vajadzīga rīcība ES līmenī.

Šo iestāžu administratīvās sadarbības pamatā varētu būt divpusēji vai daudzpusēji nolīgumi. Šādus noteikumus parasti paredz nolīgumos par nodokļu dubulto neuzlikšanu, kuru darbības joma parasti skar tikai ienākuma nodokļus. Tomēr jautājumus, kas skar pareizu nodokļu summu novērtēšanu, starptautiska mēroga krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, ir iespējams risināt tikai ar kopējiem pasākumiem ES līmenī.

Kopienas rīcība spēs labāk sasniegt priekšlikuma mērķus šādu iemeslu dēļ.

Pašas dalībvalstis ir izteikušās, ka vajadzīgs globāls saistošāku ES noteikumu kopums, kas attiektos uz visiem nodokļiem, kuri pašlaik Eiropas Savienības tiesību aktos vēl nav aplūkoti. Vienādu nosacījumu, vienādu metožu un vienādas prakses piemērošanai administratīvajā sadarbībā saistībā ar visiem šiem nodokļiem būtu jāatvieglo iestāžu darbs, kā arī jāpalielina informācijas apmaiņas apjoms un jāuzlabo tās kvalitāte. Detalizētākas, stingrākas direktīvas pieņemšana palīdzēs sasniegt šo mērķi.

Krāpšana nodokļu jomā, kuras būtisks elements ir nodokļu nemaksāšana, Eiropas Savienībā ir ļoti augstā līmenī. Tās apkarošanai vajadzīgi vienoti centieni, ko iespējams labāk panākt, izmantojot stingrāku Kopienas juridisko instrumentu, kas paredz kopēju reglamentu un noteikumus par kopējām metodēm, veidlapām, formātiem un saziņas kanāliem.

Komisija lēš, ka administratīvās sadarbības veidu skaits pēc jaunās direktīvas pieņemšanas pieaugs (vairāk informācijas pieprasījumu, spontāna informācija, automātiska apmaiņa, vienlaicīgas pārbaudes, revidentu nosūtīšana uz citas dalībvalsts birojiem un dalīta informācija).

Jautājuma raksturs prasa kopēju pieeju nosacījumiem un reglamentam, principiem un līdzekļiem, ko iespējams panākt tikai ar kopēja tiesību akta palīdzību.

Tāpēc priekšlikums ir saskaņā ar subsidiaritātes principu.

Proporcionalitātes princips

Priekšlikums ir saskaņā ar proporcionalitātes principu šādu iemeslu dēļ.

Ierosinātais pasākums tikai iezīmē kopēju reglamentu un instrumentus, lai atvieglotu ikdienas administratīvo sadarbību starp dalībvalstīm, kas tādējādi saglabās visu atbildību par to iekšējo organizāciju un resursu sadali, par to, kurus gadījumus skars starptautiskā administratīvā sadarbība, un par to, kā tiks izmantoti rezultāti.

Ierosinātais pasākums nepalielinās Kopienas, valstu valdību, reģionālo un vietējo varas iestāžu, uzņēmēju un iedzīvotāju finansiālo un administratīvo slogu, bet gluži otrādi – panāks cilvēkresursu un finanšu izmaksu racionalizāciju, radot kopēju pieeju starptautiskai administratīvai sadarbībai.

Juridisko instrumentu izvēle

Ierosinātais juridiskais instruments: direktīva.

Citi instrumenti nebūtu piemēroti šādu iemeslu dēļ.

Šā priekšlikuma mērķis ir uzlabot, stiprināt un modernizēt spēkā esošās direktīvas noteikumus, lai panāktu iekšējā tirgus labāku darbību un efektīvāku administratīvo sadarbību. Tāpēc ir jāaizstāj spēkā esošie direktīvas noteikumi. Piemērotais juridiskais instruments šajā gadījumā ir direktīva.

IETEKME UZ BUDŽETU

Priekšlikums neietekmē Kopienas budžetu.

PAPILDU INFORMĀCIJA

Vienkāršošana

Priekšlikums nodrošina tiesību aktu vienkāršošanu, valsts iestāžu (ES un dalībvalstu) administratīvās kārtības vienkāršošanu un administratīvās kārtības vienkāršošanu attiecībā uz privātpersonām.

Tiesību akts tiek vienkāršots, jo tas satur kopējus pasākumus, kas ir viegli interpretējami un piemērojami.

Valsts iestādes varēs izmantot kopējus līdzekļus un instrumentus iepriekš noteiktā organizatoriskajā struktūrā. Šis pasākumu kopums vienkāršos starptautisko administratīvo sadarbību. ES tiesību akta darbības jomas paplašināšana nozīmēs to, ka administratīvajām iestādēm nevajadzēs piemērot dažādus tiesību aktu kopumus, kam katram ir savi noteikumi un nosacījumi atkarībā no prasījuma veida, saistībā ar kuru tiek prasīta sadarbība.

Attieksme pret visām privātpersonām, kas pakļautas starptautiskai administratīvai sadarbībai, būs vienāda, bet kārtība – vienkāršota.

Spēkā esošo tiesību aktu atcelšana

Priekšlikuma pieņemšana atcels spēkā esošu tiesību aktu.

Sīkāks priekšlikuma skaidrojums

Direktīvas I nodaļa aplūko vispārīgos jautājumus. 1. pants definē direktīvas mērķi un veidu, kādā dalībvalstīm vienai ar otru jāsadarbojas.

Direktīvas 2. pants attiecas uz direktīvas darbības jomu, kas paplašina sadarbību starp dalībvalstīm, aptverot visu veidu nodokļus. Šā panta pamatā ir Eiropas Padomes/ESAO kopīgā Konvencija par savstarpēju administratīvo palīdzību nodokļu lietās. Darbības joma ir paplašināta, ieverot netiešos nodokļus, kas līdz šim nebija aplūkoti Eiropas Savienības tiesību aktos par administratīvo sadarbību. Tas nozīmē, ka papildus PVN un akcīzes nodokļiem direktīva attiecas uz visiem citiem netiešajiem nodokļiem (kā arī tiešajiem nodokļiem), lai panāktu efektīvāku sadarbību.

Direktīvas 3. pants satur definīcijas, kādu vispār nav spēkā esošajos noteikumos.

Direktīvas 4. panta pamatā ir spēkā esošajā PVN regulā par administratīvo sadarbību noteiktā uzdevumu organizācija, kurai veikti vajadzīgie pielāgojumi.

Direktīvas II nodaļa veltīta informācijas apmaiņai. 5. un 6. pants aplūko informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma un administratīvās izmeklēšanas jautājumus. 7. pants nosaka laika ierobežojumus informācijas sniegšanai. 7. panta 5. un 6. punkta pamatā ir 2002. gada ESAO Paraug nolīgums par informācijas apmaiņu nodokļu jautājumus.

Direktīvas 8. pants aplūko automātisku informācijas apmaiņu. Priekšlikums paredz automātisku informācijas apmaiņu vairākiem ienākuma veidiem, ko noteiks komitoloģijas procedūrā. Attiecībā uz citiem ienākuma veidiem dalībvalstīm tiek dota atļauja slēgt papildu nolīgumus.

Direktīvas 9. pants aplūko spontānu informācijas apmaiņu.

Direktīvas III nodaļā izklāstītas citas administratīvās sadarbības formas. I iedaļa nosaka amatpersonu klātbūtni citu dalībvalstu administratīvajos birojos un to līdzdalību administratīvajās procedūrās. Pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts amatpersonas drīkst izmantot pārbauci veikšanas pilnvaras, kādas piešķirtas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts amatpersonām.

Direktīvas II iedaļā, kas veltīta vienlaicīgām pārbaudēm, 11. pantā saglabāta spēkā esošā direktīvas 8.b panta redakcija, kas pieņemta 2004. gadā.

Direktīvas III iedaļas 12. pants par administratīvo paziņošanu arī ir samērā jauna norma spēkā esošajā direktīvā, tāpēc tas saglabāts.

Direktīvas IV iedaļas 13. pants nostiprina pienākumu sniegt atsauksmes, jo dalībvalstis vēlējās ieviest stingrāku normu. Atsauksmes motivē attiecīgās jomas amatpersonas labāk izmantot dažādās informācijas apmaiņas formas.

Direktīvas V iedaļas 14. pants reglamentē dalībvalstu pienākumu dalīties pieredzē. Pants paplašina 24. pantā minētās komitejas kā konsultatīvas komitejas lomu.

Direktīvas IV nodaļas 15. pants aplūko informācijas un dokumentu nodošanas jautājumus. Priekšlikumā izmantota plaša pieeja, lai aizsargātu dalībvalstu un nodokļu maksātāju intereses.

Direktīvas 16. pants ievieš nesamērīga administratīvā sloga un pilnīguma principus, kā arī sniedz pamatojumu atteikumam sadarbīties.

Direktīvas 17. pants aplūko šo pienākumu ierobežojumus. 1. punktā aizliegts izmantot aizbildināšanos ar to, ka informācija nav nepieciešama savu nodokļu aprēķināšanai un iekšzemes interesēm, par attaisnojumu atteikumam, un tā pamatā ir ESAO Nodokļu paraugkonvencijas 26. panta 4. punkts, bet 2. punkts, kura pamatā ir ESAO Nodokļu paraugkonvencijas 26. panta 5. punkts, nodrošina, ka 16. panta 2. un 4. punktā paredzētie ierobežojumi nevar būt par pamatojumu atteikumam sniegt informāciju tikai tāpēc, ka šī informācija ir banku un citu finanšu iestāžu rīcībā, ja informācija skar personu, kas nodokļu noteikšanas mērķiem ir pieprasījuma iesniedzējas

dalībvalsts rezidente.

Direktīvas 18. pants ievieš vislielākās labvēlības režīma principu, saskaņā ar kuru dalībvalstij jāsadarbojas ar citu dalībvalsti ar tādiem pašiem nosacījumiem kā ar trešo valsti.

Direktīvas 19. pants aplūko informācijas apmaiņas kopējās veidlapas un elektroniskos formātus. Kopējas veidlapas jau tiek izstrādātas un izmantotas eksperimentālā režīmā. Automātiskās informācijas apmaiņas veidlapas pamatā būs formāts, ko izmanto automātiskai informācijas apmaiņai saskaņā ar Direktīvas 2003/48/EK (nodoklis par uzkrājumiem) 9. pantu.

Direktīvas 20. pants atspoguļo dalībvalstu vēlmes attiecībā uz minimālo summu un valodas režīmu. CCN/CSI tīklu izmanto visas dalībvalstis, un tas atbilst Komisijas iecerei panākt, lai visas nodokļu sistēmas lietotu vienādus kanālus.

Direktīvas 21. pantā izklāstīti īpaši administratīvās sadarbības pienākumi nodokļu jomā dalībvalstīs un starp dalībvalstīm.

Direktīvas V nodaļas 22. pants nosaka attiecības starp Komisiju un dalībvalstīm. Dalībvalstu atbildībā ietilpst visas būtiskās informācijas paziņošana par direktīvas darbību.

Direktīvas VI nodaļas 23. pants reglamentē attiecības ar trešām valstīm. Priekšlikums nosaka obligātu apmaiņu ar informāciju, kas nāk no valstīm ārpus ES, un atspoguļo nesenos krāpšanas gadījumus, kuros bija iesaistīta kāda ES dalībvalsts un kāda trešā valsts.

Direktīvas VII nodaļas 24. pants izveido Komiteju administratīvajai sadarbībai nodokļu jomā, lai uzraudzītu direktīvas darbību. Tā var darboties arī kā konsultatīva komiteja.

Direktīvas 25. pants nosaka obligātu prasību novērtēt šīs direktīvas darbību, kad būs pagājuši pieci gadi pēc tās stāšanās spēkā.

Direktīvas 26. pants atceļ spēkā esošās normas, bet 27. pants saistīts ar direktīvas transponēšanu dalībvalstīs, un 28. pants nosaka šīs direktīvas stāšanos spēkā un piemērošanu no 2010. gada 1. janvāra.

Priekšlikums

PADOMES DIREKTĪVA

par administratīvo sadarbību nodokļu jomā

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 93. un 94. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu¹,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu²,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu³,

tā kā:

- (1) Globalizācijas laikmetā strauji pieaug nepieciešamība pēc dalībvalstu savstarpējas palīdzības nodokļu jomā. Ievērojami augusi nodokļu maksātāju mobilitāte, pārrobežu darījumu skaits un finanšu instrumentu internacionalizācija, tāpēc dalībvalstīm ir arvien grūtāk pienācīgi novērtēt maksājamās nodokļu summas. Šīs augošās grūtības ietekmē nodokļu sistēmu darbību un izraisa nodokļu dubultu uzlikšanu, kas pati par sevi veicina krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, kamēr kontroles pilnvaras joprojām noteiktas valsts līmenī. Tādējādi tas apraud iekšējā tirgus darbību.
- (2) Tāpēc viena atsevišķa dalībvalsts nevar pārvaldīt tās iekšējo nodokļu sistēmu, jo īpaši saistībā ar tiešajiem nodokļiem, nesaņemot informāciju no citām dalībvalstīm. Lai pārvarētu šīs parādības negatīvo ietekmi, noteikti jāattīsta jauna administratīvā sadarbība starp dalībvalstu nodokļu administrācijām. Vajadzīgi instrumenti, kas varētu radīt dalībvalstu savstarpējo uzticēšanos, izveidojot vienādus noteikumus, pienākumus un tiesības visām dalībvalstīm.
- (3) Tāpēc jāizmanto pilnīgi jauna pieeja, izstrādājot pilnīgi jaunu teksta redakciju, kas piešķir dalībvalstīm pilnvaras efektīvi sadarboties starptautiskā līmenī, lai novērstu arvien augošās globalizācijas negatīvās sekas iekšējā tirgū. Administratīvā sadarbība kā tāda paceļ valsts tiesību aktus augstākā līmenī, taču tos neaizstāj un netuvina.

¹ OV C [...], [...], [...] lpp.

² OV C [...], [...], [...] lpp.

³ OV C [...], [...], [...] lpp.

- (4) Spēkā esošā Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīva 77/799/EEK par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo nodokļu un apdrošināšanas prēmiju nodokļu jomā vairs nesatur atbilstošus pasākumus. Tās būtiskie trūkumi aplūkoti 2000. gada maija ziņojumā (Dokuments 8668/00), ko sagatavoja Padomes Augsta līmeņa darba grupa krāpšanas novēršanas jautājumos, un nesenāk – Komisijas 2004. gada (COM(2004) 611 galīgā redakcija) un 2006. gada (COM(2006) 254 galīgā redakcija) paziņojumā.
- (5) Direktīva 77/799/EEK pat ar tās vēlākajiem grozījumiem tika izstrādāta apstākļos, kas atšķiras no pašreizējām iekšējā tirgus prasībām. Šodien Direktīva 77/799/EEK vairs neatbilst administratīvās sadarbības jaunajām prasībām.
- (6) Tā kā veicamo pielāgojumu skaits un nozīmīgums ir liels, vienkārša spēkā esošās direktīvas grozīšana nebūtu pietiekama, lai sasniegtu mērķus. Tāpēc Direktīva 77/799/EEK jāatceļ un jāaizstāj ar jaunu juridisko instrumentu. Šis instruments būtu jāpiemēro tiešajiem nodokļiem un netiešajiem nodokļiem, uz kuriem pagaidām neattiecas citi Kopienas tiesību akti. Tāpēc uzskatāms, ka jauna direktīva ir piemērots instruments efektīvas administratīvās sadarbības nodrošināšanai.
- (7) Jo īpaši vajadzīgi skaidrāki un precīzāki noteikumi, kas reglamentē dalībvalstu administratīvo sadarbību.
- (8) Būtu jāizveido tiešāks kontakts starp vietējiem vai valsts birojiem, kas atbild par administratīvo sadarbību, nodrošinot obligātu saziņu starp centrālajiem koordinācijas birojiem nodokļu jomā. Tiešu kontaktu trūkums rada neefektivitāti, nepietiekamu administratīvās sadarbības pasākumu izmantošanu un novēlotu saziņu. Tāpēc būtu jāparedz tiešāku kontaktu izveide starp dienestiem, lai sadarbība kļūtu efektīvāka un ātrāka.
- (9) Dalībvalstīm būtu jāveic informācijas apmaiņa pēc pieprasījuma konkrētos gadījumos. Dalībvalstij, kas saņem šādu pieprasījumu, būtu jāveic vajadzīgā izmeklēšana, lai šādu informāciju iegūtu, kā arī būtu jāievēro iepriekš noteikti termiņi atbildes sniegšanai uz pieprasījumu.
- (10) Dalībvalstīm būtu jāveic automātiska informācijas apmaiņa, ja kādai dalībvalstij ir pamats uzskatīt, ka ir pieļauta neatbilstība nodokļu tiesību aktiem vai tāda varētu būt pieļauta citā dalībvalstī, ja pastāv nodokļu nepareizas piemērošanas risks citā dalībvalstī vai ja citā dalībvalstī jebkāda iemesla dēļ ir notikusi vai var notikt izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, un jo īpaši, ja notiek mākslīga peļņas pārskaitīšana starp uzņēmumiem dažādās dalībvalstīs vai ja šādus darījumus veic uzņēmumi divās dalībvalstīs, izmantojot kādu trešo valsti, lai iegūtu nodokļu atvieglojumus.
- (11) Būtu jāstiprina un jāveicina arī spontāna informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm.
- (12) Svarīgi, lai vienas dalībvalsts nodokļu administrācijas amatpersonas varētu atrasties citas dalībvalsts teritorijā un izmantot pārbaužu veikšanas pilnvaras, kādas piešķirtas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts amatpersonām.
- (13) Tā kā nodokļu situācija, kurā vienas vai vairāku personu pienākums maksāt nodokļus noteikts vairākās dalībvalstīs, bieži ir saistīta ar kopējām vai papildu interesēm, būtu

jānodrošina iespēja divām vai vairākām dalībvalstīm veikt šādu personu vienlaicīgas pārbaudes, pamatojoties uz savstarpēju vienošanos un brīvprātīgi, ja šādas pārbaudes šķiet efektīvākas par tikai vienas dalībvalsts veiktām pārbaudēm.

- (14) Ņemot vērā dažās dalībvalstīs noteikto juridisko prasību par to, ka nodokļu maksātājs jāinformē par lēmumiem un dokumentiem, kas attiecas uz tā nodokļu saistībām, un par grūtībām, ko tie radījuši nodokļu iestādēm, tostarp gadījumos, kad nodokļu maksātājs pārcēlies uz citu dalībvalsti, ir vēlams, lai šādos apstākļos nodokļu iestādes varētu lūgt tās dalībvalsts kompetento iestāžu sadarbību, uz kuru nodokļu maksātājs pārcēlies.
- (15) Būtu jāsniedz atsaukmes dalībvalstīm, kas izdeva informācijas pieprasījumu vai arī automātiski vai spontāni nosūtīja informāciju, lai veicinātu starptautisko administratīvo sadarbību.
- (16) Vajadzīga dalībvalstu un Komisijas sadarbība, lai pastāvīgi pētītu sadarbības procedūras un apmainītos ar pieredzi un labāko praksi attiecīgajās jomās.
- (17) Administratīvās sadarbības efektivitātei ir svarīgi, lai informāciju un dokumentus, kas iegūti atbilstoši šai direktīvai, drīkstētu izmantot arī citiem mērķiem saņēmējā dalībvalstī, ja to pieļauj attiecīgās dalībvalsts tiesību akti. Svarīgi arī, lai dalībvalstis varētu nodot šo informāciju trešām valstīm.
- (18) Dalībvalsts, kurai tiek lūgta informācija, var atteikties šo informāciju sniegt, ja tas nav iespējams juridisku iemeslu dēļ vai ja tādējādi tiktu izpausts komercnoslēpums, rūpniecisks vai profesionāls noslēpums vai komercprocess, vai arī tās izpaušana būtu pretrunā ar valsts politiku.
- (19) Tomēr dalībvalsts nedrīkstētu atteikties sniegt informāciju tāpēc, ka informācija nav nepieciešama tās iekšējām interesēm vai informācija, kas saistīta ar citas dalībvalsts rezidentu, ir bankas, citas finanšu iestādes, pārstāvja vai personas, kas darbojas kā aģents vai fiduciārs, rīcībā, vai tāpēc, ka informācija saistīta ar kādas personas īpašumtiesību interesēm.
- (20) Būtu skaidri jānosaka arī, ka tad, kad dalībvalsts nodrošina kādai trešai valstij plašāku sadarbību, nekā noteikts saskaņā ar šo direktīvu, tā nedrīkstētu attiekties nodrošināt šādu plašāku sadarbību citām dalībvalstīm.
- (21) Informācijas apmaiņa būtu jāveic, izmantojot standarta veidlapas, formātus un saziņas kanālus.
- (22) Būtu jāveic administratīvās sadarbības efektivitātes novērtējums, jo īpaši pamatojoties uz statistikas datiem.
- (23) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes 1999. gada 28. jūnija Lēmumu 1999/468/EK, ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību⁴.
- (24) Ņemot vērā to, ka veicamā pasākuma mērķi, proti, dalībvalstu efektīvu administratīvo sadarbību, lai novērstu augošās globalizācijas negatīvās sekas iekšējā tirgū, nevar

⁴ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un ka vajadzīgās vienādības un efektivitātes iemeslu dēļ šo mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

- (25) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets

Šī direktīva nosaka noteikumus un kārtību, kādā dalībvalstu administratīvās iestādes sadarbojas savstarpēji un ar Komisiju, lai pareizi novērtētu 2. pantā minēto nodokļu summas, kā arī noteikumus un kārtību konkrētas informācijas elektroniskai apmaiņai.

2. pants

Darbības joma

1. Šī direktīva piemērojama visiem jebkura veida nodokļiem neatkarīgi no to uzlikšanas veida, izņemot netiešos nodokļus, uz kuriem jau attiecas Kopienas tiesību akti par dalībvalstu administratīvo sadarbību.
2. Direktīva piemērojama arī sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām, kas jāsaņem dalībvalstij, dalībvalsts apakšvienībai vai sociālās apdrošināšanas iestādēm, kas izveidotas saskaņā ar publiskajām tiesībām.
3. Šī direktīva piemērojama 1. un 2. punktā minētajiem nodokļiem, kas noteikti teritorijā, uz kuru attiecas Līgums atbilstoši tā 299. pantam.

3. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā lietotas šādas definīcijas:

1. „kompetentā iestāde” ir jebkura iestāde, kuru dalībvalsts izraudzījies šīs direktīvas piemērošanai tieši vai ar deleģējumu;
2. „administratīvā izmeklēšana” ir visas kontroles, pārbaudes un citi pasākumi, ko dalībvalstis veic, pildot savus pienākumus, lai nodrošinātu nodokļu tiesību aktu pareizu piemērošanu;

3. „informācijas apmaiņa pēc pieprasījuma” ir informācijas apmaiņa, pamatojoties uz pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūgumu pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij konkrētā gadījumā;
4. „automātiska apmaiņa” ir iepriekš noteiktas informācijas sistemātiska paziņošana citai dalībvalstij bez iepriekšēja pieprasījuma iepriekš noteiktos regulāros intervālos vai tad, kad šī informācija kļūst pieejama;
5. „spontāna apmaiņa” ir informācijas nesistemātiska paziņošana citai dalībvalstij jebkurā brīdī un bez iepriekšēja pieprasījuma;
6. „persona” ir:
 - a) fiziska persona;
 - b) juridiska persona vai,
 - c) ja tāda iespēja ir paredzēta spēkā esošajos tiesību aktos, personu apvienība, kas atzīta par tiesīgu veikt juridiskas darbības, bet kam nav juridiskas personas tiesiskā statusa;
 - d) jebkura juridiska vienošanās, tostarp līgumsabiedrības un tresti, kuru ienākumi vai kapitāls tiek aplikti ar jebkuru no šajā direktīvā minētajiem nodokļiem;
7. „nodrošināt piekļuvi” nozīmē atļaut piekļūt attiecīgajai elektroniskajai datu bāzei un elektroniski iegūt datus;
8. „elektroniski” nozīmē, izmantojot elektronisku iekārtu datu apstrādei, tostarp datu saspiešanai, un glabāšanai, un izmantojot vadus, radio pārraidi, optiskās tehnoloģijas vai citus elektromagnētiskos līdzekļus;
9. „CCN tīkls” ir kopīgā platforma, kuras pamatā ir kopīgais sakaru tīkls (CCN), ko Kopiena izveidojusi, lai nodrošinātu informācijas elektronisku nosūtīšanu starp kompetentām muitas un nodokļu iestādēm.

4. pants

Organizācija

1. Katra dalībvalsts ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas paziņo Komisijai, kura būs kompetentā iestāde šīs direktīvas mērķiem.

Komisija informē visas dalībvalstis par dalībvalstu kompetentajām iestādēm.
2. Katra dalībvalsts izraugās vienu nodokļu koordinācijas biroju, kuram uztic galveno atbildību par kontaktiem ar citām dalībvalstīm administratīvās sadarbības jomā, uz ko attiecas šī direktīva.

Par to tā informē Komisiju un pārējās dalībvalstis.
3. Katras dalībvalsts kompetentā iestāde var izraudzīties nodokļu koordinācijas departamentus.

Nodokļu koordinācijas departaments ir jebkurš birojs, kas nav nodokļu koordinācijas birojs, ar konkrētu teritoriālo kompetenci vai specializētu operatīvo atbildību. Tas ir pilnvarots veikt tiešu informācijas apmaiņu uz šīs direktīvas pamata.

Nodokļu koordinācijas birojs atbild par šo departamentu saraksta atjaunināšanu un tā pieejamības nodrošināšanu attiecīgo pārējo dalībvalstu nodokļu koordinācijas birojiem un Komisijai.

4. Katras dalībvalsts kompetentā iestāde var izraudzīties kompetentās amatpersonas, kas pilnvarotas tieši iesaistīties administratīvajā sadarbībā uz šīs direktīvas pamata, izņemot gadījumus, kad saskaņā ar šo direktīvu nepieciešams īpašs pilnvarojums.

Nodokļu koordinācijas birojs atbild par šo kompetento amatpersonu saraksta atjaunināšanu un tā pieejamības nodrošināšanu attiecīgo pārējo dalībvalstu nodokļu koordinācijas birojiem un Komisijai.

5. Amatpersonas, kas iesaistītas administratīvajā sadarbībā, pamatojoties uz šo direktīvu, jebkurā gadījumā šim nolūkam uzskata par kompetentām amatpersonām saskaņā ar kompetento iestāžu noteikto kārtību.
6. Ja nodokļu koordinācijas departaments vai kompetentā amatpersona nosūta vai saņem sadarbības pieprasījumu vai atbildi uz sadarbības pieprasījumu, tā informē savas dalībvalsts nodokļu koordinācijas biroju saskaņā ar šīs dalībvalsts noteikto kārtību.
7. Ja nodokļu koordinācijas departaments vai kompetentā amatpersona saņem sadarbības pieprasījumu, kas prasa veikt pasākumus ārpus tās teritoriālās vai darbības kompetences, tā šādu pieprasījumu nekavējoties nosūta savas dalībvalsts nodokļu koordinācijas birojam un par to informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi. Šādā gadījumā 8. pantā noteiktais laika posms sākas nākamajā dienā pēc sadarbības pieprasījuma nosūtīšanas nodokļu koordinācijas birojam.

II NODAĻA

INFORMĀCIJAS APMAIŅA

I IEDAĻA

INFORMĀCIJAS APMAIŅA PĒC PIEPRASĪJUMA

5. pants

Informācijas apmaiņas pēc pieprasījuma kārtība

1. Pēc dalībvalsts nodokļu koordinācijas biroja, nodokļu koordinācijas departamenta vai jebkuras kompetentas amatpersonas (turpmāk „pieprasījuma iesniedzēja iestāde”) lūguma sadarbības pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts nodokļu koordinācijas birojs, nodokļu koordinācijas departaments vai jebkura kompetentā amatpersona (turpmāk „pieprasījuma saņēmēja iestāde”) paziņo informāciju, kas varētu būt svarīga, lai pareizi novērtētu 2. pantā minēto nodokļu summas, tostarp jebkuru informāciju saistībā ar konkrētu gadījumu vai konkrētiem gadījumiem.

2. Pieprasījuma saņēmēja iestāde paziņo pieprasījuma iesniedzējai iestādei svarīgo informāciju, kas ir tās rīcībā vai ko tā iegūst administratīvās izmeklēšanas rezultātā.

6. pants

Administratīvā izmeklēšana

1. Pieprasījuma saņēmēja iestāde nodrošina administratīvās izmeklēšanas veikšanu, kas nepieciešama, lai iegūtu 5. pantā minēto informāciju.
2. Šīs direktīvas 5. panta 1. punktā minētajā pieprasījumā var būt pamatots īpašas administratīvās izmeklēšanas pieprasījums. Ja pieprasījuma saņēmēja iestāde uzskata, ka administratīvā izmeklēšana nav vajadzīga, tā nekavējoties paziņo pieprasījuma iesniedzējai iestādei attiecīgos iemeslus.
3. Lai iegūtu pieprasīto informāciju vai veiktu pieprasīto administratīvo izmeklēšanu, pieprasījuma saņēmēja iestāde ievēro kārtību, kādu tā ievērotu, ja rīkotos pēc savas iniciatīvas vai pēc savas dalībvalsts citas iestādes pieprasījuma.

7. pants

Termiņi

1. Pieprasījuma saņēmēja iestāde sniedz 5. pantā minēto informāciju, cik drīz vien iespējams un ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc pieprasījuma saņemšanas dienas.

Tomēr, ja pieprasījuma saņēmējas iestādes rīcībā šāda informācija jau ir, informāciju sniedz viena mēneša laikā pēc pieprasījuma saņemšanas dienas.
2. Konkrētos īpašos gadījumos, tostarp sarežģītos gadījumos, pieprasījuma saņēmēja iestāde un pieprasījuma iesniedzēja iestāde var vienoties par termiņiem, kas atšķiras no 1. punktā paredzētajiem termiņiem.
3. Pieprasījuma saņēmēja iestāde nekavējoties un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā piecas darba dienas pēc saņemšanas elektroniski apstiprina pieprasījuma saņemšanu pieprasījuma iesniedzējai iestādei.
4. Pieprasījuma saņēmēja iestāde paziņo pieprasījuma iesniedzējai iestādei par jebkādiem trūkumiem pieprasījumā un par situāciju skaidrojošas papildu informācijas nepieciešamību viena mēneša laikā pēc pieprasījuma saņemšanas.
5. Ja pieprasījuma saņēmēja iestāde uz pieprasījumu nevar atbildēt līdz termiņa beigām, tā par to nekavējoties un jebkurā gadījumā triju mēnešu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi, norādot iemeslus un datumu, līdz kuram tā varētu sniegt atbildi.
6. Ja pieprasījuma saņēmēja iestāde uz informācijas pieprasījumu nevar atbildēt vai atsakās to darīt, tā nekavējoties un jebkurā gadījumā viena mēneša laikā pēc pieprasījuma saņemšanas informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi par iemesliem.

II IEDAĻA

AUTOMĀTISKA INFORMĀCIJAS APMAIŅA

8. pants

Automātiskās informācijas apmaiņas darbības joma un nosacījumi

1. Katras dalībvalsts kompetentā iestāde, veicot automātisku apmaiņu, nosūta pārējām dalībvalstīm informāciju par konkrētām ienākuma un kapitāla kategorijām.
2. Saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību Komisija divu gadu laikā pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā nosaka:
 - a) aplūkojamās ienākuma un kapitāla kategorijas;
 - b) apmaiņai paredzētās informācijas veidu;
 - c) jebkurus konkrētus nosacījumus vai ierobežojumus a) apakšpunktā minētajās kategorijās;
 - d) apmaiņas biežumu;
 - e) praktiskos pasākumus informācijas apmaiņai.
3. Papildus 2. punktā minētajām ienākuma un kapitāla kategorijām katras dalībvalsts kompetentā iestāde, veicot automātisku apmaiņu, jebkuras citas attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei nosūta informāciju, kas nepieciešama pareizai 2. pantā minēto nodokļu summu novērtēšanai, jebkurā no šādiem gadījumiem:
 - a) ja nodokļa noteikšana paredzēta informācijas galamērķa dalībvalstī un pārbaudes sistēmas efektivitāti var veicināt izcelsmes dalībvalsts sniegtā informācija;
 - b) ja dalībvalstij ir pamats uzskatīt, ka citā dalībvalstī ir notikusi vai, iespējams, ir notikusi nodokļu tiesību aktu neievērošana;
 - c) ja citā dalībvalstī pastāv nodokļa neatbilstošas noteikšanas risks;
 - d) ja citā dalībvalstī jebkāda iemesla dēļ ir notikusi vai var notikt izvairīšanās no nodokļu maksāšanas, un jo īpaši, ja notiek mākslīga peļņas pārskaitīšana starp uzņēmumiem dažādās dalībvalstīs vai ja šādus darījumus veic uzņēmumi divās dalībvalstīs, izmantojot kādu trešo valsti, lai iegūtu nodokļu atvieglojumus.
4. Ja dalībvalstis slēdz divpusējus vai daudzpusējus nolīgumus, lai pareizi novērtētu 2. pantā minēto nodokļu summas, tās nodrošina automātisku informācijas apmaiņu saistībā ar konkrētām ienākuma un kapitāla kategorijām. Šajā nolūkā tās šajos nolīgumos paredz šādus elementus:
 - a) aplūkojamās ienākuma un kapitāla kategorijas;
 - b) apmaiņai paredzētās informācijas veidu;

- c) jebkurus konkrētus nosacījumus vai ierobežojumus a) apakšpunktā minētajās kategorijās;
- d) apmaiņas biežumu;
- e) praktiskos pasākumus informācijas apmaiņai.

Dalībvalstis nosūta Komisijai to noslēgtos nolīgumus. Komisija nodrošina visām pārējām dalībvalstīm piekļuvi šiem nolīgumiem.

Komisija pieņem paraugnolīgumu saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību.

III IEDAĻA

SPONTĀNA INFORMĀCIJAS APMAIŅA

9. pants

Darbības joma un nosacījumi

Dalībvalstu kompetentās iestādes var jebkurā gadījumā, veicot spontānu apmaiņu, nosūtīt viena otrai 1. pantā minēto informāciju, kas tām ir zināma, un jo īpaši, ja nodokļa noteikšana paredzēta informācijas galamērķa dalībvalstī un ja pārbaudes sistēmas efektivitāti var veicināt izcelsmes dalībvalsts sniegtā informācija.

III NODAĻA

CITAS ADMINISTRATĪVĀS SADARBĪBAS FORMAS

I IEDAĻA

ATRAŠANĀS ADMINISTRATĪVAJOS BIROJOS UN LĪDZDALĪBA ADMINISTRATĪVAJĀ IZMEKLĒŠANĀ

10. pants

Darbības joma un nosacījumi

1. Saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas iestādes un pieprasījuma saņēmējas iestādes vienošanos, kā arī ievērojot pieprasījuma saņēmējas iestādes noteikto kārtību, lai veiktu 1. pantā minētās informācijas apmaiņu, pieprasījuma iesniedzējas iestādes pilnvarotas amatpersonas var:
 - a) atrasties birojos, kuros tās dalībvalsts administratīvās iestādes, kurā dibināta pieprasījuma saņēmēja iestāde, veic savus pienākumus;
 - b) piedalīties administratīvajā izmeklēšanā, ko veic pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts teritorijā.

Ja pieprasītā informācija ir dokumentos, kuri ir pieejami pieprasījuma saņēmējas iestādes amatpersonām, pieprasījuma iesniedzējas iestādes amatpersonām nodod šādu dokumentu kopijas.

2. Ja pieprasījuma iesniedzējas iestādes amatpersonas piedalās administratīvajā izmeklēšanā saskaņā ar 1. punktu, tās drīkst izmantot pārbaužu veikšanas pilnvaras, kādas piešķirtas pieprasījuma saņēmējas iestādes amatpersonām, ja tās šīs pilnvaras izmanto atbilstoši pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts normatīvajiem un administratīvajiem aktiem.

Pieprasījuma saņēmēja iestāde jebkuru izmeklēšanā esošas personas atteikšanos respektēt pieprasījuma iesniedzējas iestādes amatpersonu veiktos pārbaudes pasākumus uzskata par līdzvērtīgu atteikumam pakļauties pieprasījuma saņēmējas iestādes amatpersonām.

3. Pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts pilnvarotām amatpersonām, kas atrodas citā dalībvalstī saskaņā ar 1. punktu, vienmēr jāspēj uzrādīt rakstisks pilnvarojums, kurš apliecina to identitāti un oficiālo statusu.

II IEDAĻA

VIENLAICĪGAS PĀRBAUDES

11. pants

Vienlaicīgas pārbaudes

1. Ja divas vai vairākas dalībvalstis piekrīt veikt vienlaicīgas pārbaudes savā teritorijā par vienu vai vairākām personām, ko skar to kopējās vai papildu intereses, lai veiktu tādējādi iegūtās informācijas apmaiņu, piemēro 2., 3. un 4. punkta noteikumus.
2. Katras dalībvalsts kompetentā iestāde neatkarīgi izraugās personas, attiecībā uz kurām tā ir paredzējusi ierosināt vienlaicīgu pārbaudi. Tā paziņo attiecīgās citas dalībvalsts kompetentajai iestādei par visiem gadījumiem, kuriem tā ierosina vienlaicīgu pārbaudi, pamatojot savu izvēli.

Tā norāda laika posmu, kurā šādas pārbaudes veicamas.

3. Katras attiecīgās dalībvalsts kompetentā iestāde nolemj, vai tā vēlas piedalīties vienlaicīgajās pārbaudēs. Dalībvalsts kompetentā iestāde vienlaicīgo pārbaudi ierosinājušajai iestādei apstiprina savu piekrišanu vai paziņo pamatotu atteikumu.
4. Katra attiecīgo dalībvalstu kompetentā iestāde izraugās pārstāvi, kas atbild par pārbaudes operācijas uzraudzību un koordinēšanu.

III IEDAĻA

ADMINISTRATĪVAIS PAZIŅOJUMS

12. pants

Paziņojuma pieprasījums

1. Pēc dalībvalsts kompetentās iestādes pieprasījuma citas dalībvalsts kompetentā iestāde saskaņā ar noteikumiem, ar ko reglamentē līdzīgu dokumentu paziņošanu pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, paziņo adresātam par visiem dokumentiem un lēmumiem, ko sagatavojušas pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts administratīvās iestādes un kas attiecas uz šajā direktīvā aplūkoto nodokļu tiesību aktu piemērošanu tās teritorijā.
2. Paziņojuma pieprasījumā norāda paziņojamā dokumenta vai lēmuma priekšmetu, adresātu un tā adresi, kā arī citu informāciju, kas varētu atvieglot adresāta identificēšanu.
3. Pieprasījuma saņēmēja iestāde nekavējoties informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi par atbildi un jo īpaši par lēmuma vai dokumenta paziņošanas dienu adresātam.

IV IEDAĻA

ATSAUKSMES

13. pants

Nosacījumi

1. Dalībvalstu kompetentās iestādes pēc iespējas ātrāk un ne vēlāk kā trīs mēnešus pēc tam, kad izmantojušas atbildi uz kādu informācijas pieprasījumu vai spontāni sniegtu informāciju, nosūta citām dalībvalstīm atsauksmes.
2. Dalībvalstu kompetentās iestādes nosūta atsauksmes par veikto automātisko informācijas apmaiņu citām attiecīgajām dalībvalstīm reizi gadā. Ja atsauksmes attiecas uz informāciju, kas sniegta atbilstoši 8. panta 1. un 2. punktam, dienu, līdz kurai nosūtāmas atsauksmes, nosaka saskaņā ar 23. panta 2. punktā minēto kārtību. Ja atsauksmes attiecas uz informāciju, kas sniegta atbilstoši 8. panta 3. un 4. punktam, dienu, līdz kurai nosūtāmas atsauksmes, nosaka saskaņā ar nolīgumu starp attiecīgajām dalībvalstīm.
3. Komisija nosaka praktiskos pasākumus saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību.

V IEDAĻA

LABĀKĀS PRAKSES UN PIEREDZES APMAIŅA

14. pants

Darbības joma un nosacījumi

1. Dalībvalstis kopā ar Komisiju uzrauga administratīvo sadarbību saskaņā ar šo direktīvu un veic pieredzes apmaiņu, lai uzlabotu šo sadarbību un attiecīgā gadījumā izstrādātu noteikumus attiecīgajās jomās.
2. Komisija var pieņemt pamatnostādnes saskaņā ar 23. panta 3. punktā noteikto kārtību, jo īpaši saistībā ar:
 - a) valstu raksturojumiem, kas domāti informācijas apmaiņai par valsts tiesību aktiem, kas ir spēkā katrā dalībvalstī saistībā ar administratīvo sadarbību nodokļu jomā;
 - b) riska pārvaldības paņēmieniem;
 - c) citiem pasākumiem, kas uzskatāmi par nepieciešamiem, lai veiktu labākās prakses un pieredzes apmaiņu.

IV NODAĻA

ADMINISTRATĪVO SADARBĪBU REGLAMENTĒJOŠIE NOSACĪJUMI

15. pants

Informācijas un dokumentu nodošana

1. Informāciju un dokumentus, ko pieprasījuma iesniedzēja vai pieprasījuma saņēmēja iestāde saņēmusi saskaņā ar šo direktīvu, drīkst nodot citām tās pašas dalībvalsts iestādēm tikai tad, ja to pieļauj attiecīgās dalībvalsts tiesību akti, pat ja informāciju varētu izmantot citiem mērķiem, kas nav minēti 2. pantā.
2. Ja dalībvalsts kompetentā iestāde uzskata, ka informācija, ko tā saņēmusi no citas dalībvalsts kompetentās iestādes, varētu noderēt kādas trešās dalībvalsts kompetentajai iestādei, tā var šo informāciju nodot trešās dalībvalsts kompetentajai iestādei, ja informācijas nodošana atbilst šajā direktīvā izklāstītajiem noteikumiem un kārtībai.
3. Informāciju, ziņojumus, pārskatus un jebkādos citus dokumentus vai to apliecinātas kopijas, vai izrakstus no tiem, ko pieprasījuma saņēmēja iestāde ieguvusi un nosūtījusi pieprasījuma iesniedzējai iestādei saskaņā ar šo direktīvu, pieprasījuma iesniedzējas iestādes dalībvalsts kompetentās iestādes var minēt/izmantot kā pierādījumus ar tādiem pašiem noteikumiem kā attiecīgās valsts citas iestādes sniegtu līdzīgu informāciju, ziņojumus, pārskatus un jebkādos citus dokumentus.

16. pants

Pienākumi

1. Vienas dalībvalsts pieprasījuma saņēmēja iestāde sniedz citas dalībvalsts pieprasījuma iesniedzējai iestādei 5. pantā minēto informāciju, ja
 - a) pieprasījuma iesniedzējas iestādes informācijas pieprasījumu skaits un raksturs konkrētā laika posmā attiecīgajai pieprasījuma saņēmējai iestādei nerada nesamērīgu administratīvu slogu;
 - b) pieprasījuma iesniedzēja iestāde ir pilnībā izmantojusi parastos informācijas avotus, ko tā attiecīgajos apstākļos varētu būt izmantojusi, lai iegūtu pieprasīto informāciju, neapdraudot vēlāmā rezultāta sasniegšanu.
2. Šī direktīva dalībvalstij, kurai tiek prasīta informācija, nenosaka pienākumu veikt izmeklēšanu vai paziņot informāciju, ja šādas izmeklēšanas veikšana vai pieprasītās informācijas apkopošana saviem mērķiem būtu pretrunā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

3. Pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde var atteikties sniegt informāciju, ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts juridisku iemeslu dēļ nespēj sniegt līdzīgu informāciju.
4. Var atteikties sniegt informāciju, ja tādējādi tiktu izpausts komercnoslēpums, rūpniecisks vai profesionāls noslēpums vai komercprocess, vai arī tās izpaušana būtu pretrunā ar valsts politiku.
5. Pieprasījuma saņēmēja iestāde informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi par informācijas pieprasījuma noraidījuma iemesliem.
6. Oriģināldokumentus iesniedz tikai tad, ja tas nav pretrunā ar tajā dalībvalstī spēkā esošajiem noteikumiem, kurā dibināta pieprasījuma saņēmēja iestāde.

17. pants

Ierobežojumi

1. Ja dalībvalsts pieprasa informāciju saskaņā ar šo direktīvu, otra dalībvalsts izmanto tās informācijas vākšanas pasākumus, lai iegūtu pieprasīto informāciju, pat ja otrai dalībvalstij šāda informācija, iespējams, nav nepieciešama pašas nodokļu vajadzībām. Šis pienākums neskar 16. panta 2., 3. un 4. punkta piemērošanu, kura pieminēšana nekādā gadījumā neļauj dalībvalstij atteikties sniegt informāciju tikai tāpēc, ka tai nav iekšējas intereses par šādu informāciju.
2. Šīs direktīvas 16. panta 2. un 4. punkts nekādā gadījumā nedod dalībvalsts pieprasījuma saņēmējai iestādei tiesības atteikties sniegt informāciju par personu, kas pieprasījuma iesniedzējas iestādes dalībvalsts nodokļu mērķiem ir tās rezidente, tikai tāpēc, ka šī informācija ir bankas, citas finanšu iestādes, pārstāvja vai personas, kas darbojas kā aģents vai fiduciārs, rīcībā, vai tāpēc, ka informācija saistīta ar kādas personas īpašumtiesību interesēm.

18. pants

Plašāka sadarbība

Ja dalībvalsts nodrošina kādai trešai valstij plašāku sadarbību, nekā noteikts saskaņā ar šo direktīvu, tā nedrīkst attiekties nodrošināt šādu plašāku sadarbību citai dalībvalstij.

19. pants

Standarta veidlapas un elektroniskie formāti

1. Informācijas un administratīvās izmeklēšanas pieprasījumus saskaņā ar 5. pantu, kā arī atbildes, apstiprinājumus, situācijas raksturojuma papildu informācijas pieprasījumus, paziņojumus par nespēju vai atteikumu sniegt informāciju atbilstoši 6. pantam pēc iespējas sūta, izmantojot standarta veidlapu, ko saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību apstiprinājusi Komisija.

Standarta veidlapām var pievienot ziņojumus, pārskatus un citus dokumentus vai to apliecinātas kopijas, vai izrakstus no tiem.

2. Spontānu informāciju saskaņā ar 8. pantu, administratīvā paziņojuma pieprasījumus saskaņā ar 12. pantu un atsauksmes atbilstoši 13. pantam nosūta, izmantojot 1. punktā minēto standarta veidlapu.
3. Automātisko informācijas apmaiņu saskaņā ar 7. pantu veic, izmantojot standarta elektronisku formātu, lai atvieglotu automātisko informācijas apmaiņu, un tā pamatā ir spēkā esošais elektroniskais formāts, kas izveidots Padomes Direktīvas 2003/48/EK⁵ 9. panta piemērošanai, un tas izmantojams visiem automātiskās informācijas apmaiņas veidiem, un Komisija to pieņemusi saskaņā ar 24. panta 2. punktā noteikto kārtību.

20. pants

Praktiskie pasākumi

1. Informāciju, ko paziņo saskaņā ar šo direktīvu, pēc iespējas sniedz elektroniski, izmantojot kopīgu saziņas tīklu/kopīgu sistēmas saskarni (*CCN* tīklu).

Vajadzības gadījumā Komisija saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību nosaka praktiskos pasākumus, kas vajadzīgi pirmās daļas īstenošanai.

2. Komisija būs atbildīga par tāda *CCN* tīkla izveidi, kāds vajadzīgs šīs informācijas apmaiņas nodrošināšanai starp dalībvalstīm.

Dalībvalstis būs atbildīgas par tādu savu sistēmu izveidi, kādas vajadzīgas, lai nodrošinātu šīs informācijas apmaiņu, izmantojot *CCN* tīklu.

Dalībvalstis atsakās no visiem prasījumiem atmaksāt izdevumus, kas radušies, piemērojot šo direktīvu, izņemot ekspertiem samaksātās atlīdzības izdevumus, ja tādi radušies.

3. Eiropas Komisijas Drošības akreditācijas iestādes pienācīgi akreditētas personas šai informācijai drīkst piekļūt tikai tad, ja tas ir vajadzīgs *CCN* tīkla uzturēšanai, tehniskajai apkopei un pilnveidošanai.

4. Sadarbības pieprasījumi, tostarp paziņojuma pieprasījumi, un pievienotie dokumenti var būt jebkurā valodā, par kuru pieprasījuma saņēmēja iestāde un pieprasījuma iesniedzēja iestāde ir vienojušās.

Tulkojumu tās dalībvalsts oficiālajā valodā vai vienā no oficiālajām valodām, kurā dibināta pieprasījuma saņēmēja iestāde, šiem pieprasījumiem pievieno tikai īpašos gadījumos, ja pieprasījuma saņēmēja iestāde pamato, kāpēc tulkojums ir vajadzīgs.

⁵ OV L 157, 26.6.2003., 38. lpp.

5. Komisija saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību var noteikt minimālo nodokļu summu, par kuru var iesniegt sadarbības pieprasījumu, veikt automātisku informācijas apmaiņu vai spontānu informācijas apmaiņu.

21. pants

Īpaši pienākumi

1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai
 - a) nodrošinātu 4. pantā minēto iestāžu efektīvu iekšējo koordināciju;
 - b) izveidotu tiešu sadarbību starp 4. pantā minētajām iestādēm;
 - c) nodrošinātu šajā direktīvā noteikto administratīvās sadarbības pasākumu nevainojamu darbību.
2. Komisija katrai dalībvalstij dara zināmu vispārīgu informāciju par šīs direktīvas īstenošanu un piemērošanu, ko tā saņem un ko tā spēj sniegt.

V NODAĻA

ATTIECĪBAS AR KOMISIJU

22. pants

Novērtējums

1. Dalībvalstis un Komisija pārbauda un novērtē šajā direktīvā noteiktās administratīvās sadarbības norisi.
2. Dalībvalstis paziņo Komisijai visu būtisko informāciju, kas vajadzīga, lai novērtētu, cik efektīva ir saskaņā ar šo direktīvu izveidotā administratīvā sadarbība, apkarojot izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un nodokļu nemaksāšanu.
3. Dalībvalstis nosūta Komisijai 8. pantā minētās automātiskās informācijas apmaiņas efektivitātes ikgadēju novērtējumu, kā arī praktiskos sasniegtos rezultātus. Šā ikgadējā novērtējuma paziņošanas formu un nosacījumus saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību nosaka Komisija.
4. Saskaņā ar 24. panta 2. punktā minēto kārtību Komisija izveido to statistikas datu sarakstu, kas dalībvalstīm jāiesniedz, lai novērtētu šīs direktīvas darbību.

VI NODAĻA

ATTIECĪBAS AR TREŠĀM VALSTĪM

23. pants

Informācijas apmaiņa ar trešām valstīm

1. Ja dalībvalsts kompetentā iestāde no trešās valsts saņem informāciju, lai pareizi novērtētu 2. pantā minēto nodokļu summas, šī iestāde sniedz minēto informāciju to dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kurām tā varētu noderēt, un jebkurā gadījumā visiem, kas to pieprasa, ciktāl to atļauj starptautiskie nolīgumi ar šo konkrēto trešo valsti.

Dalībvalstis nodrošina, lai nākotnes nolīgumos, ko tās slēgs ar trešām valstīm, šāda atļauja netiktu liegta.

2. Saskaņā ar iekšējiem noteikumiem par personas datu paziņošanu trešām valstīm kompetentās iestādes var paziņot trešai valstij informāciju, kas iegūta atbilstīgi šai direktīvai, ja tiek izpildīti visi šādi nosacījumi:
 - a) visas kompetentās iestādes, kas sniegušas informāciju, ir piekritušas tās paziņošanai;
 - b) attiecīgā trešā valsts ir apņēmusies nodrošināt vajadzīgo sadarbību, lai savāktu pierādījumus par to darījumu neatbilstību vai nelikumību, kuri šķiet neatbilstoši nodokļu tiesību aktiem vai tos pārkāpj.

VII NODAĻA

VISPĀRĪGI UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

24. pants

Komiteja

1. Komisijai palīdz komiteja, ko sauc par Komiteju administratīvajai sadarbībai nodokļu jomā.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, tad piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais termiņš ir trīs mēneši.
3. Papildus 2. punktā minētajiem uzdevumiem Komiteja administratīvajai sadarbībai nodokļu jomā izskata visus jautājumus, kas attiecas uz šīs direktīvas piemērošanu un ko pats pēc savas iniciatīvas vai pēc kādas dalībvalsts pārstāvja lūguma izvirza tās priekšsēdētājs.

25. pants

Ziņojuma sniegšana

Ne vēlāk kā piecus gadus pēc šīs direktīvas transponēšanas dienas, kas minēta 27. panta 1. punkta pirmajā teikumā, Komisija Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu.

26. pants

Direktīvas 77/799/EEK atcelšana

Direktīva 77/799/EEK tiek atcelta no 2010. gada 1. janvāra.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu.

27. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības vēlākais līdz 2010. gada 1. janvārim. Dalībvalstis tūlīt dara Komisijai zināmus minēto noteikumu tekstus, kā arī minēto noteikumu un šīs direktīvas atbilstības tabulu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

28. pants

Nobeiguma noteikumi

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

29. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

.

.

Briselē,

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*